

LETNIK XXV, MAREC-APRIL 2017

Mir
3-4

CERKEV BOŽJEGA USMILJENJA V ŠURMANCIH

Odmev Medžugorja

OSREDNJA TEMA: POST

Sporočilo Kraljice miru po vidkinji Mariji Pavlović Lunetti
25. februarja 2017

"Dragi otroci!

Danes vas kličem, da svojo vero globoko živite in prosite Najvišjega, da jo utrdi, da je vetrovi in nevihte ne bodo mogli zlomiti.

Naj bodo korenine vaše vere molitev in upanje na večno življenje. In že sedaj, otročiči, delajte na sebi v tem milostnem času, v katerem vam Bog daje milost, da bi v odrekanju in klicu k spreobrnjenju bili ljudje jasne in vztrajne vere in upanja.

Hvala vam, ker ste se odzvali mojemu klicu."

Sporočilo Kraljice miru po vidkinji Mariji Pavlović Lunetti
25. marca 2017

"Dragi otroci!

V tem milostnem času vas vse kličem, da odprete svoja srca Božjemu usmiljenju,

da bi po molitvi, pokori in odločitvi za svetost začeli novo življenje.

Ta pomladanski čas vas v vaših mislih in srcih spodbuja k novemu življenju, k obnovi.

Zato, otročiči, sem z vami, da vam pomagam, da odločno rečete DA Bogu in Božjim zapovedim.

Niste sami, jaz sem z vami po milosti, ki mi jo Najvišji daje za vas in vaš naraščaj.

Hvala vam, ker ste se odzvali mojemu klicu."

IZ VSEBINE REVIJE

SPOROČILA Kraljice miru ... 2, 4

VIDCI GOVORIJO

Marija Pavlović – Lunetti ... 6

TEMA MESECA

POST KREPI ŽIVLJENJE ... 9

INTERVJU: Jurij Rakuš ... 14

6. MEDNARODNO ROMANJE

za invalide ... 18

SVETNICA 20. STOLETJA

Sv. Gemma Galgani ... 20

PREMIŠLJEVANJE S P. SLAVKOM

Postiti se s srcem ... 25

VABILO NA MARIJIN DAN ... 26

PRIČEVANJE

Polnost zimskega romanja ... 27

POROMALI SMO

Kratko, a zelo bogato romanje ... 30

ZAKAJ ROMAM V MEDŽUGORJE

... 32

VIONICA ... 33

MOLITEV

Gospod, Ti si zares vstal! ... 34

MLADI O POSTU ... 36

V SPOMIN: Maja Zalar ... 38

RAZMIŠLJANJE s. Emmanuele ... 40

PRIČEVANJE

Kako Bog obrne ... 42

MARIJINI OBROKI ... 44

ROMANJA ... 45

VABILO IN OBVESTILA ... 47

Spoštovane bralke, spoštovani bralci!

V številki, ki jo tokrat prejimate v roke, smo osrednjo pozornost namenili postu. Res je sicer, da se postni čas, po koledarju gledano, približuje svojemu vrhuncu, a tokrat ga obravnavamo malo širše. Pogledali smo ga kot »sredstvo«, s pomočjo katerega lahko spreminjamo/spreobračamo sebe, kot možnost, ki nas pripelje bližje k Bogu, in nenazadnje kot enega od petih kamnov, ki jih Marija v Medžugorju priporoča za »boj proti Goljatom«. V njenih sporočilih je post tudi ena od stvari, ki jih najpogosteje predlaga. Marija nas na neki način celo uči, kako ga uresničevati. Ne s poudarkom na žrtvi in odpovedi, ampak na veselem darovanju!

Izkažimo se tudi za veliko noč za vesele in hvaležne darovalce, in sicer tako, da tisto, kar nam podarja vstali Kristus: upanje, optimizem, zmago dobrega, večno resnico ..., posredujemo naprej. In podobno kot je Marija ves čas vztrajala ob svojem Sinu, vztrajajmo tudi mi v svojem vsakdanjem življenju – z veliko ljubeznijo.

Iz ostale vsebine posebej izpostavljam vabilo v **Velesovo** na že **4. Marijin dan** – na srečanje, ki poteka po medžugorskem molitvenem programu. Rezervirajte si **10. junij** za to in povabite še druge!

Marec-april 2017

3

*Sporočilo Kraljice miru
po vidkinji Mirjani Dragičević Soldo 2. februarja 2017*

*„Dragi otroci,
vi, ki si prizadevate vsak dan svojega življenja
podariti mojemu Sinu,
vi, ki skušate živeti z Njim, vi, ki molite in se
žrtvujete,
vi ste upanje v tem nemirnem svetu.
Vi ste žarki luči mojega Sina – živi evangelij, zame
pa ste mili apostoli ljubezni.
Moj Sin je z vami. On je s tistimi, ki mislijo Nanj, ki
molijo.
A On prav tako potrpežljivo čaka na tiste, ki ga ne
poznajo.
Zato vi, apostoli moje ljubezni, s srcem molite in z deli
kažite ljubezen mojega Sina.
To je edino upanje za vas, to pa je tudi edina pot k
večnemu življenju.
Jaz kot mati, jaz sem tu, z vami. Vaše molitve,
namenjene meni,
so najlepše rože ljubezni zame.
Ne morem ne biti tam, kjer čutim vonj rož.
Je upanje.
Hvala vam.“*

*Sporočilo Kraljice miru
po vidkinji Mirjani Dragičević Soldo 2. marca 2017*

*"Dragi otroci,
z materinsko ljubeznijo vam prihajam pomagat, da bi imeli
več ljubezni, to pa pomeni več vere.
Prihajam vam pomagat živeti z ljubeznijo besede mojega Sina,
da bi tako svet bil drugačen.
Zato vas, apostoli moje ljubezni, zbiram okoli sebe. Glejte me
s srcem, govorite mi kot materi o svojih bolečinah, trpljenju, o
svojih radostih. Prosite, naj molim pri svojem Sinu za vas.
Moj Sin je milostljiv in pravičen.
Moje materinsko srce bi želelo, da bi tudi vi bili taki.
Moje materinsko srce bi želelo, da bi vi, apostoli moje
ljubezni, vsem okoli sebe s svojim življenjem govorili
o mojem Sinu in meni, da bi tako svet bil drugačen,
da bi se vrnili preprostost in čistost, da bi se vrnila
vera in upanje.
Zato, otroci moji, molite, molite, molite s srcem,
molite z ljubeznijo, molite z dobrimi deli.
Molite, da bi tako vsi spoznali mojega Sina,
da bi se tako svet spremenil, da bi se svet
rešil.
Ne sodite, temveč ljubite drug drugega, da bi
tako moje srce moglo zmagati.
Hvala vam."*

VIDCI GOVORIJO

Marija Pavlović – Lunetti 1, 2/9 BODITE MOLITEV!

Foto vir: <http://www.medjugorje.ws>

Marija se še vedno prikazuje vsak dan. Sem ena od tistih, katerim se Marija še vedno prikazuje vsak dan. Ime mi je Marija in vas vse iz srca pozdravljam. V Marijinem imenu, dobrodošli v Medžugorje. Želim vam govoriti o Marijini vsakdanji prisotnosti med nami.

Globoko verujemo, da je njena prisotnost med nami neizmeren dar, ki ga ne moremo razumeti. Pravijo, da Marija vedno prihaja v ključnih trenutkih. Nam se je predstavila z imenom Kraljica miru. Točno deset let kasneje, ko se je tukaj, v naših krajih začela vojna, smo tudi razumeli zakaj. Tretjega dne prikazovanj je Marija jokala. Za njenim hrbtom je bil temen križ. Rekla je: »Mir, mir, mir in samo mir.

Mir mora zavladati med Bogom in človekom ter med ljudmi!« Velikokrat smo se spraševali, kaj pomeni to sporočilo. Začeli smo prositi vse ljudi, naj se spravijo v družinah, naj se spravijo z osebami, s katerimi so sprte, ker je Marija to prosila. Slišali smo mnoga pričevanja ljudi, ki so bili med seboj sprti, a so se spravili in pomirili med seboj. Vendar se Marija ni ustavila pri tem. Hotela je več. Rekla je, da se z molitvijo in postom lahko zaustavimo vojne. To smo tudi doživeli, ko se je začela vojna tukaj na Balkanu.

Zelo dobro se spomnim pričevanja splitskega nadškofa, ki je rekel, da pri nas ne bo vojne, ker molimo in živimo Marijina sporočila. V resnici je bilo tako. Nadškof pa je v Splitu

odprl svojo kapelico za celodnevno in celonočno češčenje vsem, ki so želeli moliti. Bogu hvala, tam ni bilo ne mrtvih ne kakšnega uničenja. Verujem, da je bilo tako zato, ker so molili.

Marija nas je povabila, naj bomo

molitev, naj se spreobračamo in svoje življenje začnemo preusmerjati od zlega k dobremu, naj v svojem življenju na prvo mesto postavimo Boga ... Kdor postavi Boga na prvo mesto, ne more sovražiti, lahko samo ljubi, ker je Bog Ljubezen.

NA PRVEM MESTU – BOG

Že od prvih dni naprej smo se naučili slediti Mariji, ker je tako lepa, tako blaga. Njen glas nas je privlačil, pod njenim pogledom smo se topili kot sneg na soncu. Z vsemi močmi smo živeli tisto, kar nam je govorila. Spraševali smo se: Zakaj ravno mi? Zakaj ne kdo drug? Mi nismo nič boljši od drugih. Zakaj ravno ta kraj? Imeli smo tisoč vprašanj in nobenega odgovora, pa smo vseeno z vsemi svojimi močmi rekli svoj DA.

To je bil čas komunizma in mi smo vsak dan mislili, da bi to mogel biti

zadnji dan našega življenja. Vsako jutro, ko smo se zbudili, smo se zahvaljevali Bogu in nebesom, da moremo z novimi očmi, z novim srcem in z novimi mislimi živeti nov dan, ki je za nas Božji dar. Nismo več gledali s svojimi očmi, z očmi vaških otrok iz nekega zakotnega kraja. Gledali smo z Marijinimi očmi. Odkrili smo, da je življenje prečudovito in dragoceno in da moramo izkoristiti vsak trenutek, ki ga živimo. Pod Marijinim plaščem smo začeli živeti globino našega

Foto vir: <http://media.al.com>

odnosa z njo. Ko je Marija rekla: »Molite!«, smo se z vsemi močmi »vrgli« v molitev.

Vsak dan smo molili tri ure, potem je sledil še celotni večerni molitveni program v cerkvi, pa še z romarji, ki smo jih srečevali vsak dan, smo molili – a Marija je želela še več. Ko je Marija prosila tri ure osebne molitve, je mali Jakov vprašal: »Ali ni to malo preveč?« Marija se je nasmehnila in rekla: »Ko ste s prijateljem, ki ga imate radi, ne gledate na uro in se ne menite za to, koliko časa ste preživeli z njim. Tako mora Jezus postati vaš najboljši prijatelj.«

Tako smo začeli uresničevati osebni

odnos z Bogom. Boga smo postavili na prvo mesto v svojem življenju. Bog je začel zavzemati prostor v našem življenju. Začel je ustvarjati red v našem neredu. Red, ki je nastal v našem srcu, se je odražal tudi navzven, v naše okolje, prišel je v našo spalnico, v naše vsakdanje odnose z ljudmi ...

Z majhnimi dejanji smo začeli popravljati svoje vsakdanje življenje, ki se je začelo spreminjati, izboljševati. Pa ne le to! Začel se je spreminjati tudi naš odnos z Bogom v vsakdanjem življenju, v dobrem in slabem.

(Glasnik mira 1, 2/2014
Prevod: Petra Černivec)

TEMA MESECA

POST KREPI ŽIVLJENJE

Foto vir: <http://medjugorje.sk>

Post je beseda, ki se v vsakdanjem besednjaku redkeje sliši. Poznamo hujšanje in razne kure, a je njihov namen odprava odvečnih kilogramov in boljše telesno počutje. Post pa je celovit pristop k osvoboditvi človeka. Z njim krotimo svoje telo, čute in duha, da so polno usmerjeni v graditev naše človeškosti in poglobljanje odnosov. Ljudje, ki hujšajo, so navadno bolj tečni in napeti, ljudje, ki se postijo, pa postajajo postopoma bolj sproščeni, odprti, občutljivejši. Prvi iščejo moč nad sabo in drugimi, drugi postajajo ponižnejši in zrelejši za odnose, spravo. V tem smislu je post brez ljubezni prazen napor.

V medžugorski duhovnosti ima post pomembno vlogo. Od šestega dne prikazovanj Marija priporoča post,

kakršnega so v Medžugorju že poznali, da se namreč ob sredah in petkih postijo ob kruhu in vodi, predvsem pa da se postijo s srcem. Post je Marija priporočila tudi zato, da bodo z njim uresničili načrt, ki ga ima Božja previdnost z Medžugorjem (26. 9. 1985). Medžugorski farani so Marijino povabilo k postu sprejeli naklonjeno, tisoči vernikov z vsega sveta pa so se jim hitro pridružili. Marija je naročila, naj darujejo post za spreobrnjenje grešnikov in mir v svetu, saj more post odpraviti spore, zamere, ustaviti vojne. Vidcem je rekla: »Ta postni čas je za vas posebna spodbuda za spremembe. Začnite ta trenutek. Izključite televizor in pustite vse stvari, ki za vas niso koristne. Dragi otroci, vabim vas, da se začnete spreobračati.

Marec-april 2017

9

Izkoristite ta čas« (13. 2. 1986). S tem je bilo povezano tudi povabilo k požitvi vere in molitve v župniji in drugih krajih, kjer se je razširila medžugorska duhovnost.

Sredi sodobnega uživanja, posebej v zahodnem svetu, ljudje pozabljajo na notranjo svobodo in odprtost za življenje. Zato je post tako pomemben. Z njim mnogi odkrivajo nove razsežnosti življenja in notranji mir. Kdor obvladuje sebe, je zares svoboden in se more izročiti Bogu ter služiti bližnjim. Post, odpoved in molitev potrjujejo, da je vera prava, iskrena in svobodna. Brezobzirno uporabljanje dobrin ljudi uspava in jih vodi k samouničenju, zmernost pa omogoča odprtost za druge in za Boga, pa tudi manjšanje razlik med revnimi in bogatimi.

Post osvobaja telo, dušo in duha

Post je napor duše in telesa, ko se odločimo za najpreprostejše oblike preživetja in se odpremo duhovnim zahtevam. Od njega pričakujemo predvsem celovito osvoboditev vsega, kar smo in delamo. Tudi cerkveni očetje so močno poudarjali

njegove zdravilne učinke za telo in dušo. Ko se ljudje prepustijo svoji naravi in užitkom ter ne znajo ohraniti prave mere, potrebujejo post, da jih pripelje k izviru in celovitosti življenja. Če postane telo težko, tudi duša otopi. Post osvobaja, vendar je povezan tudi z določeno obliko napora in omejevanja, kar lahko prinaša nemir, morda tudi nervozo. Če je cilj posta dovolj jasen in podkrepjen z molitvijo, se tudi napetost in nervoza postopoma izgubita.

Post je odlično sredstvo za telesno zdravje, saj tudi medicina spodbuja terapevtski post, ki odpravlja škodljive usedline v telesu. Post uničuje postarane celice in spodbuja nastajanje novih, predvsem pa odpravlja vse, kar povzroča bolezni, slabo počutje in utesnjenost. Telesno zdravje pa je tesno povezano z duhovnim zdravjem. Post nas odpira za duhovne napore, postavi nas v bližino Boga in usmerja naše želje k Njemu. Zato se tudi telo vedno bolj odpira za pobude Duha. Na tej poti se nam odpira življenjska poklicanost in

način, da jo uresničimo v okviru možnosti. Ta misel je prisotna v sporočilu 25. 2. 2017: »Naj bodo korenine vaše vere molitev in upanje na večno življenje. In že sedaj, otročiči, delajte na sebi v tem milostnem času, v katerem vam Bog daje milost, da bi v odrekanju in klicu k spreobrnjenju bili ljudje jasne in vztrajne vere in upanja.«

Boj proti razpuščenim strastem in prevladi nezavednega

Menihi so post uporabljali kot sredstvo za boj proti slabim nagnjenjem in razpuščenosti. Imel je posebno vlogo v boju za čistost srca in zvestobo Božji postavi. Z njim so želeli ohraniti budnost v mislih, podobah in čustvih, da bi tako odvrnili skušnjave.

Če želi vojskovodja zasesti mesto, ga obkoli, da mu začne primanjkovati hrane in vode. Ko mu zmanjka življenjskih sredstev, se preda. Podobno je tudi z nagnjenji mesa. Ko se začnemo boriti proti njim, se moramo postiti, da izgubijo svojo moč. Post pokaže tudi na zdolgcasenost, zamere, ravnodušnost, praznino, ne-odpuščanje. Pomaga nam postaviti pravo lestvico vrednot, da odkrijemo, kaj je zares pomembno, da se odpremo v odnosih, da uredimo svoje misli, čustva, podobe, da spoznamo, kakšna so naša hotenja, okrog česa se vrtimo, kje smo ranljivejši, na kaj se

zanašamo, česa ne bi za nič pustili, kje se hrani naš napuh in gojijo jeza, trdosrčnost, nezadovoljstvo. Stare rane, ki sta jih zakrila hrana in pijača, se pri postu odprejo, da se srečamo s svojo resnico in začnemo boj z vsem, kar nas ovira v osebni rasti. Ob zmernosti raste naša pozornost, lažje prisluhnemo Božji besedi in odkrivamo veselja, ki so nam bila prej zakrita. Zelo pomembno je tudi, da nam ne gredo prvi uspehi v glavo, ampak da ostanemo ponižni in odprti. Post mora ostati tiha osebna odločitev in je ne smemo razglašati pred drugimi, nas uči evangelij.

Duhovna razsežnost posta

Poleg telesnega posta poznamo tudi post na duhovnem in duševnem področju. Treba se je osvoboditi raznih slabih misli, podob in zavajanj, ki jih hudobni duh vzbuja v nas ter v okolici. Teh skušnjav se težje otresemo kot zasvojenosti s hrano in pijačo. Zato je pomembna zbranost, budnost, delo, molitev, premišljevanje. Ko se postimo, se lažje soočimo s sabo, prav tako nam post pomaga odkriti svoje meje in upoštevati življenjske danosti. Lakota in budnost očistita srce od slabih misli in telo od naskokov hudega duha, da more postati bivališče Svetega Duha. V tem smislu je telesni post predhoden postu duha, prav tako pa post duha podpira telesni post. Sprejeti moramo sebe in vse, kar

imamo, kot Božji dar; nismo samozadostni, potrebujemo ljudi in Boga. Duh mora poslušati telo in ga usmerjati naprej. S postom se osvobajamo vsega, kar ruši notranji mir, in naša oseba se vedno bolj odpira v sinovski odnos zaupanja in izročitve Bogu. Pravi post krepi ljubezen do bližnjih, prečiščuje odnose, odpira naše denarnice in večja skrb za uboge.

Posta ni mogoče postaviti nad ljubezen, ker je njegova naloga osvobajanje za odnose in ljubezen. Jezus je rekel, da se ne smejo svatje postiti, dokler je med njimi Ženin. Ljudje zaradi posta ne smejo otrditi v svoji askezi, nasprotno, zrasti morajo v ljubezni. Za menihe je pomembno, da jim post pomaga povečati pozornost do bližnjih. Kar prihranijo, podarijo ubogim. Miloščina je pomemben spremljevalec krščanskega posta in močan socialni regulator.

Post in molitev

Tudi v medžugorski duhovni izkušnji je pomembna povezava med postom in molitvijo, ti dve drži sta bili vedno izraz človeškega iskanja Božje bližine. Tako je Marija večkrat povabila k molitvi in postu (4. 9. 1986; 25. 8. 1991), predvsem je želela obnovitev molitve v družinah (25. 7. 1991). Naročila je, naj ljudje z njo molijo tri dele rožnega venca (14. 8. 1984) in se postijo ob sredah in

petkih (22. 3. 1984).

Brez notranjega posta in puščave ni mogoče moliti. Post postavi zaupanje v molitev in krepi molitev, prav tako pa tudi molitev okrepi post in ga predstavi pred Gospodom, pravi sv. Bernard. Post nas odpira za molitev, še posebno za prosilno molitev, ki jo z odpovedjo in s postom okrepimo. Taka molitev niso le misli in besede, ampak so vanjo vključene vse razsežnosti našega bivanja. S postom še bolj izrazimo svoje zaupanje v Boga, ki je izvir vsega dobrega, naš pomočnik, brez njega ne moremo narediti nič.

Molitev in post sta dobri sredstvi za dosego glavnega cilja, miru. Med vojno je Marija resno opozorila: »Prišla sem k vam, da vam pomagam in vas zato kličem, da bi spremenili življenje, ker ste šli po slabi poti, po poti propada. Ko sem vam govorila: spreobrnite se, molite, postite se, spravite se med seboj, ste ta sporočila vzeli površno. Začeli ste po njih živeti, potem ste jih odstavili, ker so se vam zdela težka.« (25. 3. 1992) Kmalu zatem je zopet prišlo resno opozorilo: »Dragi otroci! Tudi danes vas vabim k molitvi. Samo z molitvijo in postom boste mogli ustaviti vojno.« (25. 4. 1992) Ko je naš post prežet z molitvijo, moremo začutiti svojo nemoč in obenem globoko solidarnost z bolečino ljudi, da se v tem pokaže pot in odrešenijsko upanje, ki ga prinaša Bog s svojo

milostjo.

Post in molitev sta povezana tudi s kesanjem in zadoščevanjem. Milostni sad posta je, da spoznamo svojo grešnost, krivice, ki smo jih povzročili, zato se v nas okrepi želja po rešitvi in vrnitvi k Bogu. Ob Jonovi pridigi so se Ninivljani spokorili, se postili in kesali za grehe. Tako so bili deležni Božjega usmiljenja in odpuščanja. Kesanje in zadoščevanje sta izraz naše odgovornosti, da sprejemamo in prenašamo posledice grehov in nismo zadovoljni s svojim nemirom.

Post in molitev sta povezana tudi z evharistijo, ki je višek krščanskega bogočastja. V preteklosti je bil prejem evharistije povezan še z daljšim postom in z več molitve. Ta praksa je izhajala iz velikega spoštovanja do evharistije, lahko pa v tem vidimo tudi željo po še večji učinkovitosti Božjega daru, podkrepljenega s telesnim postom.

S postom in molitvijo tako stopamo v spremenjenje vse naše osebe po evharistiji. Evharistija posveti naše hranjenje in pitje, da postaneta sredstvo za srečanje z Bogom in ljudmi. Zdravi nas in krepi tam, kjer je skušnjavec zavedel prvega človeka. V evharistiji postajamo deležni Gospodove velikonočne zmage nad grehom in smrtjo. Iz tega se ustvarjajo novi odnosi do ljudi in do Boga, predvsem pa nismo obremenjeni z zasvojenostjo telesa in

misli, ki jo tako spretno izkorišča potrošniška industrija.

Post in molitev nas torej delata pozorne za Božje navdihe. Kdor se posti, bolje vidi in v Svetem Duhu stopi v nebeške skrivnosti. Grün odkriva, da imajo ljudje, ki se postijo, posebno obliko oči. Post okrepi čute, oči so pozornejše, svetlejše, bolj žive in več vidijo. Predvsem pa med postom in molitvijo spoznamo, da je Bog že med nami, in ko se odpiramo Njemu, smo že v Njegovi prihodnji stvarnosti. S tem dosežemo Božje kraljestvo že pred njegovim dokončnim prihodom.

Primož Krečič

Marec-april 2017

13

INTERVJU

NA KONCU BO ZMAGALO MARIJINO SRCE

Ko se pripeljem na viadukt Peračica, se mi odpre čudovit pogled na Gorenjsko. Pogled mi objame še zasnežene gore, pod njimi pa njive, ki jih kmetje obdelajo in na njih posejejo semena, da vzklijejo in obrodijo sad, deseteren, stoteren ... Ob teh lepotah se mi v srcu nehote zbudita velika hvaležnost in hrepenenje po Stvarniku in Odrešeniku.

*Peljem se mimo našega romarskega središča – Brezij – in kmalu prispem v Begunje, poznane po ansamblu bratov Avsenik, tovarni Elan in bolnišnici za duševno bolne ljudi. Nad vsem tem pa na hribu bdi cerkva svetega Petra. Prispem do hiše z razgledom na Plečnikovo kapelo in med »pozdravljanjem« prijaznega kužka me sprejme ravno tako prijazen **Jurij Rakuš**, zet pokojnega duhovnika Franceta Špeliča in spremljevalec romarjev v Medžugorje. Čakal me je, saj sva bila zmenjena, da bralcem revije Mir – Odmev Medžugorja pove kaj o sebi. Beseda med nama je takoj stekla.*

Jurij, si v Begunjah domačin ali si se sem priselil od kod drugod?

Rojen sem bil na Bledu, kjer sem živel dobrih triindvajset let. Vzgojen sem bil v dobri krščanski družini, skupaj z dvema bratoma, za kar sem neizmerno hvaležen. Po poroki leta 1976 sem se preselil v Begunje, kjer sem nadaljeval gradnjo skupnega doma in ustvarjanje družine.

Poročil si se s hčerko Franceta Špeliča. Kakšno je bilo tvoje življenje s tastom in z njegovo ženo, tvojo taščo?

Odkar smo bili skupaj, smo si bili prijatelji in zavezniki. Tast je bil globoko veren, vendar je spoštoval način življenja naše družine in nas ni nikdar nadlegoval s prepričevanji ali z vprašanji, če smo že bili pri sveti maši in podobno. V skoraj devetnajstih letih skupnega bivanja mi je ata, ostalim bolj znan kot oče Špelič, močno spremenil mišljenje in tudi vplival na moje razumevanje naše vere. Čeprav leta tečejo, se še marsičesa, kar sem slišal od njega, spominjam. Prav tako še vedno

odkrivam njegove vrline, ki me še vedno nagovarjajo in bogatijo v duhovni rasti. Menim, da je to velika milost.

Ata je bil vedno velik častilec Marije, Kraljice miru. Preko njega sem se srečal z Medžugorjem in s Kureščkom, ki je nekakšen sad Medžugorja. Vemo, da velike osebnosti za časa življenja največkrat niso prav cenjene, ampak se šele kasneje zavemo njihovega pomena, njihove posebnosti in pristnosti. Verjetno bo tako tudi s tastom. Nekoč mi je v pogovoru dejal: »Veš, ko bo minilo približno šestdeset let od sedaj, se bo pa premikalo tudi na mojem področju.« Od tedaj je minilo dvajset let. Veliko bo še treba moliti, da se izpolnijo njegove napovedi.

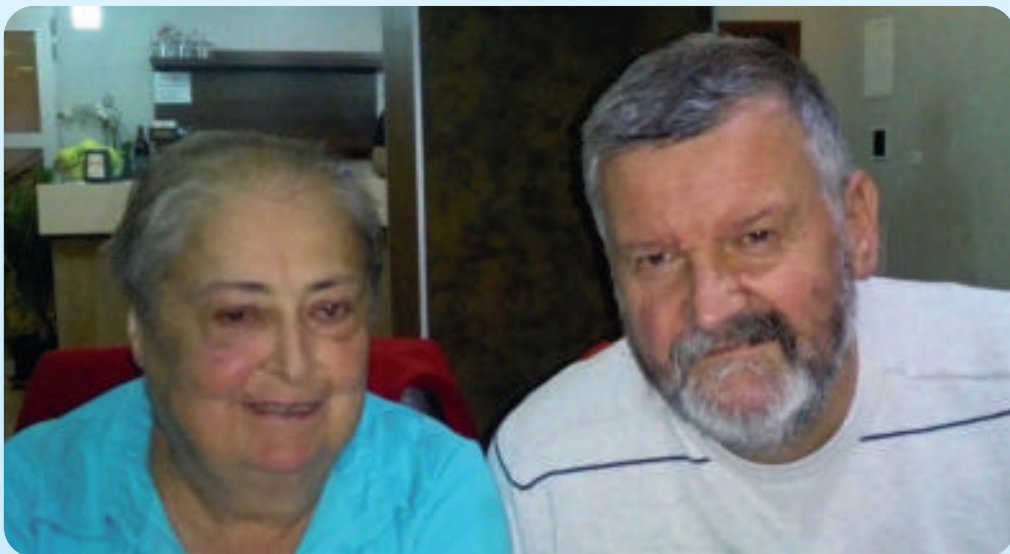
Tašča je bila dvajset let težak invalid. Z ženo sva jo v vseh tistih letih vzorno negovala in skrbela zanj, ko tasta ni bilo doma. Tako smo bili

dogovorjeni. Prej kot v enem letu od njene smrti je bil on iz stalnega diakona posvečen v duhovnika. Pri tem je odločilno vlogo odigral pokojni nadškof Alojzij Šuštar, ki je pri svoji odločitvi vztrajal kljub mnogim nasprotovanjem s strani domače cerkvene oblasti.

Si imel kdaj kakšne težave, ker je bil tvoj tast duhovnik?

Ne spominjam se, da bi jih imel. Rekel bi le, da sem bil tudi sam zelo preizkušan. V letu, ko je bil tast posvečen v duhovnika, je hudo zbolela moja žena in kar naenkrat sem moral skrbeti zanj, za tri hčerke in za svojo obrt. Še sam ne vem, kako sem to zmogel. Verjamem, da le z vero in z Božjo pomočjo.

Vsakega zaznamuje slovo od svojega bližnjega. Kako si se znašel po letu 2012, ko se je v večnost preselil tast, tvoj svetovalec in zaveznik?

Marec-april 2017

15

Kmalu sem dobil močno duhovno oporo pri tastovem prijatelju, patru dr. Leopoldu Grčarju na Brezjah. Javno se mu zahvaljujem za vse njegove molitve in nasvete. On me je spodbudil, da sem se zavezal laičnemu frančiškanskemu tretjemu redu in vodstvu molitvene skupine na Brezjah. V baziliki pred Marijinim oltarjem sva skupaj posnela DVD z izbranim besedilom za romarje in z njegovim blagoslovom.

Kdaj pa si začel voditi romanja v Medžugorje?

Dogajanja v Medžugorju so name naredila velik vtis. Večkrat sem romal tja, vedno z drugimi vodiči. Tam sem doživel veliko lepega, posebnega. Sam sem organizirano začel voditi romanja dokaj pozno, prvič šele leta 2011, po posvetovanju s tastom. On mi je bil duhovni mentor, svetovalec, dušni vodnik. Zdaj vodim vsaj dvakrat letno poln avtobus romarjev, ki jim lahko tudi povem, da sem vodič, ki je imel za tasta duhovnika,

kateremu je poslanstvo zaupala Devica Marija v Medžugorju, pripovedujem jim o dogajanjih na Kureščku in še kaj. Vsako leto se mi zdi bolj milostno in doživeto, pridobivam izkušnje ter spoznavam nove prijatelje in pomočnike.

Kaj se ti zdi pomembno za romanje?

Na romanjih se mi zdi zelo pomembna lepo oblikovana skupna molitev, pomembni so sveta spoved, obisk Križevca, Crnice oziroma Hriba prikazovanja, pričevanja in sprejemanje vsega, kar nam ti sveti kraji nudijo. Posebna milost je, če gre z nami duhovnik.

V Medžugorje vodiš tudi invalide?

Da. Pred tremi leti mi je bila zaupana tudi organizacija romanja za invalide. Domačini iz Medžugorja namreč iz hvaležnosti Mariji vsako leto štiri dni brezplačno gostijo osebe s posebnimi potrebami. Iz Slovenije nas tja pride okrog 130. Polovica je invalidov, ostali so spremljevalci, duhovniki,

zdravnik in nekaj pomožnega osebja. To je naporno in odgovorno delo, zato mi je dragocena vsaka izkušnja, ki sem jo pridobil v preteklih letih. Prav za vsako romanje se pripravim z molitvijo in devetdnevnici, ko se vrnem domov, pa se grem za prejete milosti zahvalit Mariji na Brezje in na Kurešček. (Op. ur.: Več o tem romanju si bralci lahko preberete na str. 18.)

Si kdaj čisto sam spremljal romarje v Medžugorje?

Spomnim se, da sem romanje organiziral v domači župniji, duhovnik pa mi je dva dni prej odpovedal duhovno vodstvo. Ni me zajela panika. Molil sem, tast mi je podelil poseben blagoslov in romanje je uspelo.

Se na kakšnem mestu v Medžugorju še posebno rad zadržuješ?

Ne bi rekel. Vsak prostor v Medžugorju je zame kot del svetišča. Ko prijatelji in znanci izvedo, da grem spet tja, me ponavadi prosijo, naj se jih spomnim v molitvi. Tam si izberem primeren čas in kraj, da se umaknem in v miru izpolnim obljubo. Včasih je to na kakem kamnu na Križevcu, drugič pa ob oltarju v cerkvi sv. Jakoba ali kje drugje.

Bi našim bralcem namenil kakšno sklepno misel glede Medžugorja?

V Medžugorju se čuti prisotnost Matere Marije. Tam se lažje duhovno

srečamo z njo in z Jezusom. Začutimo, da vera daje smisel življenju, da nam je v oporo in tolažbo. Žal mi je za ljudi, ki je nimajo. Nikogar pa se ne sme siliti in prepričevati, vsak mora sam najti pot do Boga. Isto velja za ljudi, ki ne verjamejo, da se v Medžugorju kaj dogaja, a Marija pravi: »Če vas nočejo poslušati, ko pripovedujete o meni, o Medžugorju, jim nič ne govorite, ne prepričujte jih.« Prav ima. Na koncu bo tako ali tako zmagalo njeno srce.

Jurij, hvala za pogovor. Verjamem, da si te bo marsikdo želel še bližje spoznati in s teboj poromati na sveti kraj, ki ga imaš tako rad.

Pripravil: Janez AHAČIČ

6. MEDNARODNO ROMANJE ZA INVALIDNE OSEBE "V MARIJINI ŠOLI" 2017

Dragi moji romarji!

Veselim se že, da bomo lahko skupaj poromali k Mariji v Medžugorje, da se poveselimo pri njej, ki nam daje toliko moči in navdiha za nove boje in zmage v življenju. S tem prispevkom bi rad samo malo »popihal na vaše duše«, rad bi vas opozoril, kaj morate še urediti ali pripraviti za to romanje. Romali bomo **od 15. do 18. junija 2017.**

Vsekakor je na prvem mestu ureditev sebe in svoje duše. To je zelo pomembno. V ta namen vam priporočam, da opravite devetdnevnico. Izberite si jo sami, po lastni presoji in želji. Na poti si bomo že pomagali s skupno molitvijo ali pesmijo, pa tudi pogovor bo

dobrodošel ... Vsi, ki smo na to pot šli že večkrat, smo nekaterih stvari vajeni, ostali, ki bodo z nami prvič, pa bodo naš navdih. Prepričan sem, da bomo lepo sodelovali.

Glede dokumentov samo to: poskrbite, da dokumentov ne pozabite, in pravočasno preverite, ali so še veljavni. Za romanje potrebujete veljavno osebno izkaznico ter urejeno zdravstveno zavarovanje za tujino. (Listina je brezplačna in se lahko naroči prek interneta, na www.zzzs.si, ali pri referentu na območnih enotah oz. izpostavah zavoda ZZZS z veljavno slovensko kartico zdravstvenega zavarovanja.) Za Hrvaško potrebujemo kakšno kuno, ostali svet je zadovoljen z evri.

Prosim vas, da ima vsaka invalidna oseba le enega spremljevalca, ker bo za več oseb potrebno doplačati, tako kot lani. Organizator je pač povedal svoje zahteve, sicer pa velikodušno razširil svoje roke za sprejem bolnikov in invalidov. Torej nas čakajo štirje dnevi gostoljubja in prisrčnih srečanj, toplih objemov in bogatih verskih pričevanj. Prava milost za naše duše! To, kje bomo nameščeni, bomo tako ali tako izvedeli tik pred zdajci, zato vas že

sedaj prosim za razumevanje. Lani nam je šlo že kar dobro. Ne pozabite zmoliti še za lepo vreme, za srečno pot, za duhovnike, ki bodo z nami in nam bodo namenjali lepe besede in spodbude.

Zberemo se, tako kot lani, v **Ljubljani pred dvorano Tivoli 15. junija ob 5. uri zjutraj**. En avtobus bo odpeljal na Primorsko, z drugim pa bomo krenili po dolenski avtocesti do Vinice in naprej v Medžugorje, kjer naj bi bili okrog 15. ure. Sledijo namestitve, sprejem, večerja, še prej pa molitev rožnega venca in sv. maša.

V tistih dneh prisluhnite tudi radiu Ognjišče. Na njem bo 16. maja 2017 ob 20. uri oddaja Vstani in hodi. Tako kot lani bomo tudi letos nagovorili dobre ljudi, ki bi bili pripravljeni

prispevati kak evro za prevoz. Tega je namreč treba plačati, marsikateri invalid pa tega ne zmore. Na srečo sta prenočišče in hrana za invalide dar domačinov, ki se na ta način zahvaljujejo Gospe za milosti, ki jim jih deli. Če bi tudi kdo od bralcev revije Mir kaj prispeval v ta namen, je lepo povabljen k donatorstvu. Vsem že vnaprej hvala in Bog povrni!

Za vse informacije in prijave kličite: **Jurij 041/515-070** ali pišite na jurij.bam@gmail.com **Prijave** se zbirajo **do zapolnitve prostih mest**. Mir in dobro!

Jurij

Foto vir: <http://www.medjugorje-info.com>

Marec-april 2017

19

SVETNICA 20. STOLETJA

SVETA GEMMA GALGANI (1878–1903)

»Ko so slaba nagnjena uničena z notranjim in zunanjim premagovanjem ter je premagana lastna volja z vdanostjo v voljo božjo in pokorščino in je podvržena vodstvu milosti, potem nič ne ovira božjega delovanja v duši. Sveti Duh se polasti srca, da ga vname s svojo sveto ljubeznijo ter zaneti v njem ogenj, ki ga je sam Sin božji 'vrgel na zemljo'.« (prim. Lk 12, 49)

Omenjeni svetopisemski citat nas popelje v srž svetnice Gemme Galgani, saj nam s svojim zgledom in življenjem pokaže pomen zapisanih besed. O njej je znani italijanski pisatelj Piero Bargellini zapisal: »Za povsem normalnim videzom se skriva neobičajna svetnica, mistikinja v stalnem, čutnem pogovoru z Jezusom, kontemplativka, ki moli z enostavnostjo otroka in prodornostjo teologa, oseba, ki z nasmehom obvlada vse težave in se povsem prepusti vodstvu svojega angela varuha.« Svetnica, ki je s svojim življenjem izprosila številnim ljudem marsikatero milosti, se v popolni ponižnosti odpovedala svojim željam in bila povsem pokorna duhovnim voditeljem.

Rodila se je 12. marca 1878 v bližini italijanskega mesta Luce (Toskana),

mesta kulture, znanosti in uglajenih ljudi, znanega tudi po ohranjenem mestnem obzidju in znameniti katedrali sv. Mihaela. Njen oče Enrico je bil lekarnar, mati Avrelija pa izredno pobožna žena zelo slabega zdravja. Bolehala je za pljučno jetiko. V družini je bilo osem otrok, Gemma je bila peta. Njeno ime pomeni biser in že njene vzgojiteljice so potrdile, da je bila res pravi biser, resna, previdna in razumna pri vseh svojih delih. Ni se prepirala, njen obrazek pa je bil vedno miren in ljubeznivo se smehljajoč. Obiskovala je šolo sester svete Cite, njena učiteljica je bila bl. Helena Guerra.

Ko je bila stara osem let, ji je umrla mati, pri šestnajstih brat Gino, s katerim sta bila zelo povezana, tri leta kasneje pa je izgubila še očeta. Tudi Gemma je bila ves čas slabega zdravja. Kmalu po očetovi smrti je

ponovno hudo zbolela, diagnoza je bila: tuberkuloza hrbtenice. Ta jo je priklenila na bolniško posteljo, tako da se ni mogla niti ganiti. Bolezen je bila tako huda, da ji noben zdravnik ni mogel več pomagati in je bil konec le vprašanje časa. A Gemma je 3. marca 1899 čudežno povsem ozdravela. Povedala je, da je pred tem opravila devetdnevnicu k sv. Marjeti M. Alacoque in k Presvetemu Srcu Jezusovemu. Na svoji bolniški postelji pa je brala življenjepis sv. Gabrijela od Žalostne matere Božje, pasijonista, in molila k njemu. Začela je čutiti njegovo prisotnost in podporo med devetdnevnicu. Povsem je ozdravela na prvi petek, po zadnjem dnevu molitve. Gemma je naredila zaobljubo čistosti, uboštva in pokorščine. Svoje

nenehno trpljenje je darovala Bogu za odrešenje duš. Najbližje ji je bilo premišljevanje Kristusovega trpljenja, zato si je želela vstopiti v red pasijonistk, vendar ji v življenju to ni bilo dano. Ta red je ustanovil sv. Pavel od Križa, ki je redovnim zaobljubam dodal še četrto, premišljevanje Kristusovega trpljenja. »Zelo koristno in sveto si je predstavljati v duhu Gospodovo trpljenje in razmišljati o njem, zakaj po tej poti dospeš do združitve z Bogom,« pravi sv. Pavel od Križa. Kristusovo trpljenje pa Gemmi ni bilo le blizu, temveč ga je tudi doživljala. Občutila je bičanje Kristusa, kronanje s trnjevo krono, imela je rane na rokah, nogah in ob strani in potila je krvavi pot. Imela je tudi druge posebne milosti; videla je

Foto vir: <http://4.bp.blogspot.com/>

Marec-april 2017

21

Jezusa, se z njim pogovarjala, videla je Mater Božjo in bila pravi Marijin otrok. Videla je svetnike, govorila s svojim angelom varuhom, ki je celo nosil njena pisma njenemu duhovnemu vodniku, pasijonistu patru Germanu. Molila je za številne duše in trpela zanje, čutila je, če je bil kdo v smrtnem grehu, in ko ji je bilo naročeno, je na to tudi opozorila. Sicer pa ni veliko govorila.

Njene misli so bile vedno pri Jezusu in vse, kar je delala, je bilo molitev. Ni pa opuščala vsakdanjih opravil. Vestno je vse delala in pomagala pri družini Giannini, ki jo je po smrti njenih staršev vzela k sebi. Pri njih je ostala vse do svoje smrti. V pismu spovedniku beremo: »Ne morem, da ne bi mislila na Jezusa ... Jezus me zasleduje s svojo ljubeznijo; naj grem, kamor hočem, nikoli me ne zapusti. Gotovo je spoznal, da ne morem živeti brez njega.« Redkokdaj je molila molitvene obrazce. Molila jih je skupaj z drugimi, privatno pa je sama sestavljala molitve. Priznala je: »Nikakor ne morem moliti iz molitvenih knjižic ali več Očenašev in Zdravamarij. Pri tem ne najdem hrane in se utrudim. Zato molim po svoje, kakor pač morem.« Rada je molila psalme. Filozofija njenega življenja in izraz njenega zedinjenja z Bogom je: »Jezusa v življenju, Jezusa v smrti, Jezusa v večnosti.«

Umrla je 11. aprila 1903. 14 dni po njeni smrti so izkopali njene

posmrtno ostanke, da bi vzeli njeno srce, pa se je iz srca ulila sveža, rdeča kri. Že za časa življenja je goreče molila, naj se ogenj ljubezni vneme v njenem srcu. Tisti, ki so jo poznali, so potrdili, da je njeno srce nenavadno močno bilo in gorelo ter se razširilo, tako da sta se celo premaknili dve rebri, kar so pri odkopu potrdili. 7. oktobra so ponovno odprli njen grob in ostanke prenesli v arkade v Campo Santo. Tu so ji postavili spomenik: na črnem marmornatem podstavku je bela plošča, na njej pa angel, zatopljen v molitev. Na plošči piše: »Použila jo je bolj gorečnost ljubezni kakor grozota smrti.« Za blaženo jo je

Foto vir: <http://3.bp.blogspot.com/>

razglasil Papež Pij XI. 29. novembra 1933, papež Pij XII. pa 2. maja 1940 za svetnico.

Po njeni smrti so bili izpričani številni čudeži na njeno priprošnjo, predvsem za spreobrnjenje grešnikov. Leta 1907 je v bolnišnici v Lucci ležal na smrt bolan neki gospod, ki je nadvse zavračal Boga, čeprav je bila smrt neizogibna. Njegovega župnika je to močno prizadelo in se je na vso moč trudil, da bi se spovedal in prejel zadnje zakramente. Bolnik pa je vztrajno in skrajno nesramno zavračal vsakogar. Zvečer po vrnitvi od bolnika je župnik žalosten bral – življenjepis svete Gemme. Pokleknil je in jo vdano prosil za pomoč. Nato

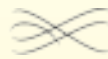
je z zaupanjem in v veri poslal v bolnišnico kaplana in gospo, ki je obiskovala bolnike. Ko je gospa stopila k bolniku, jo je ta prosil, naj pošlje duhovnika. Takoj se je spovedal in prejel zakramente.

Sveta Gemma je zaščitnica in priprošnjica za vse grešnike, študente, za čistost, pri tuberkulozi, proti zgodnji smrti staršev ...

Njen god praznujemo 11. aprila. Sv. Gemma – prosi za nas!

Pripravila: Klavdija Jurišič.

Vir: S. M. Simforoza, Bl. Gemma Galgani,
biser srca Jezusovega

BESEDE SV. GEMME

Gemma je, če je le mogla, obiskala cerkev. Najljubše od vsega pa ji je bilo češčenje, ko je lahko nepremično klečala uro in dlje. Ob neki priložnosti je dejala, da jo mnogi sprašujejo: »Gemma, kaj delaš ves čas, ko si pred Jezusom?« Odvrnem jim: »To, kar dela berač pred velikim gospodom.«

SV. GEMMA – BESEDE MARIJI

»Mati, kje te najdem? Vedno ob vznožju križa. Kako si trpela, ko si zagledala Jezusa mrtvega, ko si se morala od njega ločiti? Ali je mogoče, da si zaradi mene tako trpela? Kaj si storila mati moja, povej mi, kaj si storila, ko si videla Jezusa pribitega na križ? Mati, daj, da spoznam križ, ne tako zelo križ Jezusov, ampak bolj tisti križ, ki se ga moram okleniti jaz! Stori, da bom mogla reči: O Jezus, še več, še več. Kdo ne bi sočustvoval s teboj, o Mati?! Mar je mogoče, da ne bi ljubila nje, ki je zame toliko trpela? Ne vidim le ene, temveč dve daritvi: prvo je daroval Jezus, drugo Marija. Mati moja, kdor te vidi pri Jezusu, ne bo mogel reči, kdo bo prej umrl, ti ali Jezus. Globoko pa

Marec-april 2017

23

me boli to, da sem jaz kriva tvojih bridkosti. Sprejmi, Mati, moje majhno trpljenje, če te more tolažiti, in ga daruj Jezusu, da ga skrije v svoje Srce.«

OPIS ZAMAKNJENOSTI

Gemma je dnevno doživljala zamaknjenost, kot da ne bi bila na tem svetu. Ko so jo spraševali, kako to doživlja, kaj se dogaja, je poskušala takole razložiti:

»Kako naj vam razložim, kaj občutim v onih trenutkih. V moje srce vstopi celo nebo. Mojo dušo prevzame najprej občudovanje, potem so čuti premagani, duh zbeگان kakor v omotici: srce začne močnejše biti in ne ve, kaj naj počne. Istočasno se topi v blaženosti in v bridkosti. Ko je molitev končana, ah, ko bi vedeli, kako se takrat počutim! Ne vem, če ste kdaj okusili to. Moj Bog, kako dober si z menoj!«

GEMMINA MOLITEV za odpovedovanje vsemu, kar ni volja Božja

»Obljubim ti, Jezus, pustiti vse, kar je proti moji volji. Ogibati se hočem vseh dejanj, ki nimajo za cilj tvojega Srca, torej tudi ne tvoje Božje volje. Nočem imeti lastne volje, da se ne navežem na ustvarjena bitja. Pomagaj mi, Jezus, da bom za vsako ceno pridna; vzemi, uniči, razbij vse, kar v meni ni vseč tvoji volji.«

Jezusu je izročila vse: »Nič več se ne mučim z raznimi mislimi o svoji prihodnosti in ničesar več ne iščem. Vse svoje zadeve sem izročila Jezusu. Živim tiho in mirno v srčnem pokoju. Tudi v nebesih ne želim delati drugega, kakor izvrševati Božjo voljo.

Foto vir: <http://l.bp.blogspot.com/>

PREMIŠLJEVANJE S P. SLAVKOM BARBARIČEM

POSTITI SE S SRCEM

V postu, h kateremu nas Marija kliče, ni kriterij »pravilnosti« to, ali smo uspeli zdržati ves dan ob kruhu in vodi. Za Marijo je edino pomembno to, da kar delamo, delamo s srcem. Za p. Slavka to, da se postimo s srcem, pomeni »z ljubeznijo, ne na silo, ne žalostni, ampak z veselim srcem. Tudi če bo kakšna težava, jo prenesimo z veseljem.« Ni vedno lahko postiti se z veselim srcem. Včasih je potreben napor volje in celo žrtev. »Če se kdo težko posti ali se zaradi kakšnih težav sploh ne posti, lahko začne post znova in ga vzame kot žrtev.«

Težave, s katerimi se srečujemo med postenjem, moramo sprejeti zaradi višjih ciljev. »Postiti se s srcem pomeni, da moramo pričakovati in sprejeti proces, ki se začne z molitvijo in s postom, in da moramo ta proces 'objeti' in prenašati« ... »Trpljenje« posta moramo objeti.

Postiti se s srcem pomeni tudi, da sprejmemo post z namenom, da se približamo Bogu in bližnjemu. Pomeni tudi to, da ljubimo in prenašamo svojo lastno pot z Bogom in Marijo. Postiti se s srcem pomeni, da smo raje neodvisni od materialnih

stvari, kot pa zaslužjeni od njih. Postiti se s srcem pomeni rasti v ljubezni do Boga, ki bo prišel in katerega naše srce iz dneva v dan kliče in hrepeni po njem kot »jelen, ki hrepeni po potokih voda« (Ps 42). Postiti se s srcem pomeni poglobiti radost zaradi svojega Gospoda.

Šele takrat, ko se postimo s srcem, je možna sprememba v človeku, kar je pravzaprav tudi edini pravi smisel posta. »Postiti se s srcem pomeni torej, da rastemo v ljubezni do Boga in bližnjega, vsekakor pa tudi do samega sebe. To prav tako pomeni rast v ponižnosti pred Bogom in pred drugimi ter odprtost za Božjo besedo, ki s postom lažje dobiva prostor v našem srcu.« Na post s srcem nas je opozoril že Jezus, ko je kritiziral tiste, ki so se postili iz drugačnih razlogov. »Jezus je rekel, naj se nihče ne posti samo zaradi posta, in je celo obsodil tiste, ki so molili in se postili, v življenju pa niso nič spremenili ali pa so celo zaradi svojega postenja menili, da imajo pravico reči, da so boljši od ostalih.«

Marinko Šakota
(Glasnik mira 2/15,
prevod P. Černivec)

4. MARIJIN DAN

sobota, 10. junija 2017

cerkev Marijinega oznanjenja v Velesovem

PROGRAM:

8.30	Zbiranje
9.00-10.15	Molitev rožnega venca (veseli in žalostni del) Litanije Matere Božje Molitev k Sv. Duhu
10.15-10.30	Odmor
10.30-12.00	Sveta maša Blagoslov nabožnih predmetov, vode, olja Molitev za ozdravljenje na duši in telesu
12.00-13.30	Odmor za kosilo
13.30-15.00	Pesmi s festivala mladih in govor oz. pričevanje
15.00-15.15	Odmor
15.15-16.15	Češčenje sv. Rešnjega telesa in zaključek

Priložnost bo za sveto spoved.

Hrana iz popotne torbe.

PRISRČNO VABLJENI!

PRIČEVANJE

POLNOST ZIMSKEGA ROMANJA

Od 24. do 26. februarja smo bili na romanju: uredniški odbor revije Mir, tisti, ki vodjo romanja v Medžugorje, in še nekaj drugih.

Z Marijinimi prikazovanji v Medžugorju me je prvi seznanil stari ata, skupaj s staro mamó zvesti Marijin častilec. Komaj so se prikazovanja dobro začela, že je od nekod dobil knjigo in nam jo dal. Tako sem bila prvič na tem milostnem kraju tri leta po začetku prikazovanj z očetom in s sestro. »Hvaljen Isus i Marija,« so pozdravljali po poti s hriba tamkajšnji prebivalci nas, prišleke. To je takrat name od vsega verskega naredilo največji vtis.

Potem sem odrasla romala še večkrat, po navadi z mladimi in Majó Zalar. Tudi za poročno potovanje sva z možem šla v Medžugorje. In mlajša dva otroka, ki sta bila trikrat tam, si še želita iti. Lani se nama je porodila

misel, da bi organizirala romanje za sorodnike. Veliko nas je – na zadnjem srečanju nas je bilo okoli sto, zdaj pa so še novi otroci. Ko sva lani to omenila, so predlog kar sprejeli.

Tokratno povabilo na pot je prišlo nepričakovano in ravno takrat, ko sva imela z možem ponovno v mislih romanje za naše lepo sorodstvo. Družinski sklep je bil, da grem sama, čeprav je bila za mala dva to odpoved. Saj bomo skupaj še šli. Kako lepo, da imam možnost iti prav z organizatorji romanj! Ni naključij, je bilo rečeno na romanju. Še na misel mi ni bilo, da vodiči romajo skupaj in da lahko pri njih dobim potrebne informacije za pripravo romanja. Res, bili so zelo velikodušni z nasveti, podatki, podporo.

Bila sem radovedna, kdo bo vodil vodiče :) Verjetno najmlajša na avtobusu, poklicna vodička, nam je že med potjo predstavila najnovejšo

knjigo vidkinje Mirjane, njene preizkušnje in spoznanja. To je povzel in dopolnil še duhovnik: ker vidi Marijo, Mirjana ni boljša od drugih, je pa privilegirana; njena naloga ni prepričevati drugih, ampak voditi jih k Bogu in jih ljubiti ne glede na njihove lastnosti; videti v vsakem človeku dobro, ker je vsak Božji; biti glasnica Ljubezni s preprostimi besedami, kakršne uporablja Marija, govoriti, kar nam je bilo pravzaprav že povedano, svetovati ljudem, naj se ne obremenjujejo z medžugorskimi skrivnostmi – ko bo čas za to, bodo že razkrite! Obremenjujmo se z bistvenim – s svojim odnosom do Boga in do bližnjih.

Tudi iz pogovora s prijateljico, s katero se poznaava prav iz Medžugorja, so prihajale spodbude. Totus tuus – ves tvoj, vsa tvoja ali: po Mariji k Jezusu – vsak sam in v skupnosti. Vse svoje rane naj predamo Jezusu na križu; ni se treba »vrteti okoli njih«, dovolj je, da se Jezusu zahvaljujemo, ker smo s temi ranami po Njem že odrešeni. Odločimo naj se za svetost; naša svoboda in odgovornost je, da se odločimo zanjo, Bog pa da milost, da gremo po tej poti.

Naslednji dan smo imeli premišljanje o postu. Da smo morda katoličani glede posta najbolj popustili. Da post ni dieta, s katero bi krepili samozavest, izgubljali

kilograme in ob uspehu gojili svoj napuh. Pravi post je iz ljubezni do Boga, napravlja nas občutljive za bližnje, ponižne, hvaležne, vesele in nas osvobaja, nam pomaga, da svojo realnost, svoje rane in težave postavimo pred Boga. Naredi nas budne, bolj odprte za druge – v nasprotju z individualizmom, ki zapira in v strahu zase drugega izloča, ga doživlja kot grozno namesto kot dar. Post, molitev in miloščina (deset odstotkov našega denarja ni našega!?) gradijo zdravo skupnost. »Samo z molitvijo in postom boste ustavili vojno,« je dejala Marija. Pa propadanje Cerkve, naroda, družine, države, je še dodal duhovnik.

»Kako dobro, da jih imamo, katoliške duhovnike! Oni niso več navadni ljudje, njihove roke so maziljene; mi jih moramo ščititi, varovati,« je naslednji dan dejal zakristan v Šurmancih, mladi medžugorski podružnici, ko je govoril o tožbah, da vera v Evropi upada in se cerkve praznijo. »Ta čas potrebuje pričevalce. Ne moremo biti pričevalci, če se ne srečamo z Bogom, odprtega srca in v poslušnosti duhovnikom. Bog nas uporabi, ko se niti ne zavedamo,« je dejal in govoril o delovanju Božjega usmiljenja, ki mu je bil priča v dokaj novi cerkvici, posvečeni ravno Božjemu usmiljenju. Med mašo prav v tej cerkvi pa je duhovnik v pridigi

poudaril: »Ne skrbite, kaj boste jedli ali s čim se boste oblekli ... Tudi če te mati pozabi, jaz te ne pozabim.« In kot bi se Gospod pošalil, je ena od romaric pred tem v naglici, da ne zamudi odhoda avtobusa v to skrito naselje, nevede odložila svojo jakno, pa je namesto nje na avtobusu našla dekico, ki jo je elegantno ogrnila kot modni pončo. In jaz sem namesto svojih gojzarjev, s poti na Crnico na debelo blatnih, pri njej dobila čisto nove šolenčke, ki jih je za vsak primer vzela s sabo in ki so mi bili prav. Konkretna ponazoritev Božje besede! In druga, globlja: ena od udeleženk romanja, moja mala sestrična, je z nami popraznovala svoj štirideseti rojstni dan. Ob tem je povedala svojo zgodbo: kako jo je prava mati skupaj z bratcem dvojčkom pustila nekje na Kosovem, pa ju je sprejela druga žena, sestrična moje matere, za svoja ... Priča moči vere, dobrote, Življenja, predvsem pa odpuščanja in sprave z vsemi najbližjimi.

Hvala ti, Gospod! Za to romanje, te romarje, našo skupno molitev, hitro pomoč v različnih drobnih situacijah, za nesebičnost, odprtost, iskrenost, nasvete, razumevanje in potrpežljivost, prijetno šaljivost, srčnost, različnost, pričevanja na poti, denar za prijateljico v misijonih, bratstvo in sestrinstvo, ki se je ustvarilo.

Ja, v meni se je utrjevala želja

povabiti na romanje naše sorodnike. In sva jih. Bi šli, prav radi, a počitnice drugod, služba med prazniki, težave z zdravjem, otroček na poti ... Kako je to mogoče? Sem se zmotila? Mož mi je mirno dejal, da je vseeno dobro, da sva jih povabila, ker bodo zdaj v zvezi s tem premišljevali.

»Kaj bi hodili tako daleč,« je nekoč rekla stara mama, »saj imaš Marijo na Šmarni gori zraven!« »Marija je povsod,« mi je zdaj rekel eden od stricev. Res. Pa jih v Medžugorje ni povabila? Jim je naš »zviti sovražnik« nastavil ovire? Če romanje ne pripomore k lepšemu življenju, ni doseglo svojega namena. Oni že živijo lepo, po božje, večinoma. Pa vedno se da še prejeti milosti, in zato naj bi šli v Medžugorje ... Kakor koli: Božja pota niso naša pota, tudi če želimo druge peljati na božjo pot.

romarica

Marec-april 2017

29

POROMALI SMO

KRATKO, A ZELO BOGATO ROMANJE

V Medžugorju sem bila že večkrat za daljši čas, tokrat pa sem se odločila za krajši program, brez prenočevanja. Tako sem se pridružila skupini romarjev, ki jo je decembra lani v Medžugorje spremljala gospa Emilija. Že ko sem jo poklicala, mi je bilo jasno, da bo to romanje nekaj posebnega. Takoj sem začutila njen pozorni odnos do nas, romarjev, pa tudi njeno skrb za druge, saj smo v Ljubljani na avtobus naložili še obilo hrane, ki so jo podarili dobri ljudje.

Ko smo prišli čez mejo in se nismo več ustavljali, smo pričeli moliti. Po uvodni večerni molitvi nas je gospa Emilija povabila v nekajminutno tišino, da bi vse svoje skrbi, težave, bremena položili pred Materino brezmadežno srce, da bi Mariji zaupali vse svoje stiske, pa tudi veselja, saj bo vse preneseno v Božje naročje. Nato nas je še ljubeče nagovorila in povabila k molitvi rožnega venca. Pred vsako desetko nam je povedala nekaj misli (vedno se je dvignila in se obrnila proti nam), desetko pa je vsakokrat vodil drugi romar. Molili smo do pol enih ponoči, nato nas je povabila k

počitku.

V Medžugorje smo prispeli v zgodnjih jutranjih urah. Takoj smo odšli v cerkev, saj so ob 6.00 zjutraj zornice. Cerkev je bila polna, zadonele so orgle, pel je pevski zbor, pred oltarjem pa je somaševalo 20 duhovnikov. Ta maša je bila za nas milostni dogodek in nas je zelo nagovorila, še posebej ko smo izvedeli, da je tako sleherni dan v adventu.

Po zornicah smo odšli na topel čaj, nato pa na Križevac. Med vzponom smo molili rožni venec in križev pot. Bili smo kot ena družina, vsi enega duha, kot da se že dolgo poznamo, in si radi pomagali med seboj. To me je posebej nagovorilo, saj nisem nikogar poznala. Križ na vrhu sem objela s hvaležnim pogledom ter ga v zbranosti in tišini počastila. Na poti nazaj sta me kot senca skrbno spremljali dve mlajši romarki – kot da bi čutili moj strah pred spustom. Hvaležna zapišem, da mi je bilo zaradi njiju res lažje.

Po kratkem postanku smo se odpeljali v Vionico, kjer smo v samostanu, pravzaprav v Skupnosti misijonark

ranjenih družin oddali vso hrano, ki smo jo pripeljali iz Slovenije. Tu namreč sestre skrbijo za 106 otrok in 54 ostarelih, živijo pa samo od darov. Sestre skupaj z nekaterimi otroki so nas sprejele v njihovi kapeli. Otroci so nam zapeli Došli smo ti, Majko draga, skupaj smo zmolili desetko rožnega venca, ob slovesu pa so nam še podarili spominke, ki jih sami izdelujejo.

Odšli smo zopet na avtobus in se odpeljali nazaj, kajti šli smo še na Crnico. Hoja se je prepletala z molitvijo, med katero smo Mariji izročali svoje prošnje, našo prihodnost, posebej pa mlade. Nekaj spodbudnih misli mi je ostalo posebej v spominu: Zavedati se moramo, da je najpomembnejše zdravilo odpuščanje in to, da se zavestno odrekamo slabemu. Sebe moramo sprejeti take, kot smo, z vso svojo šibkostjo in ranjenostjo, kajti Marija nas ima neizmerno rada. Najdaljša

pot, ki jo moramo prehoditi, je pot od srca do razuma.

Ob 15.30 smo odšli na kosilo in krajši klepet. Pridružil se nam je tudi romar, ki je tisto jutro z letalom priletel iz Mehike. Bil je zelo srečen, vesel in zbran!

Po kosilu smo odšli spet v cerkev na večerni molitveni program in se ob Jezusovi daritvi ponovno povezali med seboj.

Ob 22.30 smo se zbrali na avtobusu za pot nazaj. V zraku je bilo čutiti posebno milino in veselje. Pot smo začeli z molitvijo rožnega venca, nadaljevali pa s pričevanji. Vožnja nazaj je zelo hitro minila.

Zahvaljujem se vsakemu soromarju posebej, zlasti pa gospe Emiliji za tako doživeto romanje. Hvala Materi Mariji, da mi je dala moči, da sem kljub svojim letom zmogla to pot.

Frančiška Koren

Medžugorje - Vionica, Skupnost misijonark ranjenih družin

Foto vir: <http://static.panoramio.com>

Marec-april 2017

31

ZAKAJ ROMAM V MEDŽUGORJE

Glavna sila in moč Medžugorja so molitev in Marijina sporočila. Medžugorje je za današnji čas! Marija govori meni, tebi osebno, kot ljubeča mati vztraja. Od nas je odvisno, ali hočemo slišati njeno povabilo in sprejeti njen klic ali ne. (podobno je bilo v času Lurda in Fatime).

Dragi romarji! Vsi, ki smo spoznali ta milostni kraj, ki smo začutili Marijin dotik, zavedajmo se, da je to

velik Božji dar in tudi obveznost. Obveznost, da ostanemo zvesti v molitvi, odpovedi, daritvi. Padimo na kolena v ponižni molitvi rožnega venca, ki zaustavlja zlo. ZAUPAJMO – Marijina ljubezen je močnejša kot vse ostalo. Ona nam govori: Ne bojte se! JAZ sem z vami!

Marija, HVALA, ker si v živo med nami že toliko let!

Emilija

VIONICA

Vionica je manjši kraj, ki leži severno od Medžugorja. Nekateri romarji in vodiči ga poznajo po tamkjašnjem samostanu, v katerem živijo redovnice, ki so si nadele ime »Skupnost misijonark ranjenih družin«. Pri nekaterih obiskovalcih (tudi romarjih) pa se je za ta samostan uveljavila zelo napačna oznaka »sirotišnica«. Če bi prednica, sestra Kornelija, slišala ta vzdevek, bi bila upravičeno zelo žalostna.

Pomislimo, kaj pomeni beseda sirotišnica, v kakšnem stanju je človek, ki se znajde tam! Duševno, duhovno in telesno je zapuščen! Tu pa na lastne oči lahko doživimo nekaj povsem nasprotnega. Te sestre, ki so vse v belih redovnih oblekah, z vso toplino, nežnostjo in ljubeznijo skrbijo za zapuščene otroke, ki prihajajo k njim iz vse Bosne.

Sprejmejo vse, od dojenčkov naprej. Skrbijo za celostni razvoj, duhovni in telesni, ter za izobraževanje. Mlade spremljajo do samostojnosti, do kruha. Kar nekaj teh je že na fakultetah.

V tem samostanu veliko molijo, trikrat na dan tudi pred Najsvetejšim. Zato pri delu in vzgoji doživljajo velik blagoslov.

Na vseh naših romanjih gojimo tudi dobrotelost. V Sloveniji zberemo hrano, ki jo dajo ljudje odprtega srca, in jo odpeljemo k tem sestram, da imajo za oskrbo otrok. Zato smo tudi mi po njihovih molitvah deležni blagoslova.

Marija, hvala ti za to čudovito navezo med temi nedolžnimi otroki in nami, romarji.

Emilija

Foto vir: <http://sestre-mro.com>

Marec-april 2017

33

GOSPOD, TI SI ZARES VSTAL!

Gospod, Ti si zares vstal! Ta novica odmeva po vsej zemlji.
Iz vere, ki je presekala zaveso smrti, prihaja veliko veselje.

Gospod, Ti si zares vstal! To je klic ljubezni v izkušnji
apostolov,

ki so Te srečali kot Vstalega, in to vero posredovali naprej.

Med mnogimi razočaranji in črnogledimi napovedmi
je to edina novica, ki prinaša pomiritev v človekovo srce.

Vse se je začelo prvi dan po soboti, ko Te je iskala Magdalena
in bila zelo prestrašena, ko je zagledala grob brez telesa.
Tema se je razsvetlila, vendar je žalost ostala, ker Te ni našla.
Oddaljila se je od groba in se pritoževala,
da so vzeli njenega dragega Gospoda.
V tej žalosti si jo poklical: »Marija!« in ona se je obrnila.
Utesnjenost in žalost sta se razklenila, topli tok je šel skozi
njeno telo:
»Moj, Gospod, si prav Ti, ki sem Te tako vneto iskala?«
Tudi Peter in Janez sta tekla h grobu in doživela presenečenje,
ker je bilo vse drugače, premaknjeno, presenetljivo.

Jezus, moj vstali Gospod, Tvoje vstajenje je veliki izvir luči,
ki razsvetljuje gore človeškega greha in smrti.
Iz Tvojega vstajenja prihaja novo življenje.
Odpusti mi, ker sem v svojem srcu tako počasen;
kakor Magdalena se tako izgubljam v žalosti in nemoči,
da se sploh ne premaknem in Te ne iščem, Tebe, ŽIVEGA!

Jezus, moj vstali Gospod, razsvetli um moje vere,
da bom prepoznal tolika znamenja Tvojega vstajenja.
Tvoja zmaga me rešuje strahu in napolnjuje z veseljem,
daje mi jasno spoznanje, da je ljubezen močnejša od skrivanja
v grob.

Pod površjem trpljenja, dolgočasje in hudobije ves čas
neslišno brbota vulkan ljubezni, ki prinaša novo življenje.

O, Marija, Jezusova Mati, ti si prva začutila Vstalega
in ga spremljala iz praznega groba do prvih prič vstajenja!
Daj tudi meni razsvetljenja in poguma,
da bom odmaknil skalo greha
in se podal v nove zarje vstajenja,
kjer me bo obudila neuničljiva ljubezen tvojega Sina!

Primož Krečič

MLADI O ...

POSTU

V svojih sporočili Marija poziva tudi k postu, ne le v postnem času, ampak skozi vse leto. 25. oktobra 2016 je preko Marije Pavlovič Lunetti sporočila: „Otročiči molite, molite, molite in dovolite Bogu, da vstopi v vaša srca. Vrnite s k postu in spovedi, da bi premagali zlo v sebi in okoli sebe.“ Post pa ima svoje posebno mesto tudi v cerkvenem letu, v obdobju, ki ga imenujemo postni čas.

Kaj tebi pomeni post? Kaj meniš, posvečamo mladi dovolj pozornosti postu, čemu morda posvečamo premalo pozornosti? Imaš kakšno osebno izkušnjo s postom? Bi kaj svetoval drugim?

Post vidim kot eno najbolj koristnih zbližanj z Bogom. Ne le, da spodbuja manjšo porabo ali opuščanje razvad, ki so za dušo samo nesnaga, s postom zdravo vplivamo tudi na okolico. S svojim zgledom lahko svoje prijatelje spodbudimo, da se odrečejo svojim slabim navadam. Z aktivnim sodelovanjem pri svetih mašah, procesijah, romanjih postane post čudovita izkušnja. Bog je z nami v molitvi in prošnjah, v postnem času pa smo si z Bogom še nekoliko bližje, ker je klic k molitvi še močnejši. Moja izkušnja s postom je izvrstna. Lani v postnem času sem popolnoma opustil pivo, letos pa mi že uspeva opuščati vso hitro in nezdravo hrano, upam, da za vedno. Svetujem, da tako kot skrben kmet neguje svoje pridelke, da bo žetev bogata, tudi sami ves čas skrbimo za svojo dušo in telo. Post naj ne bo le

štiridesetdnevni, ampak tristopetinšestdesetdnevni.

Janez Lukan

Misliva, da mladim v današnjem času manjka kakršenkoli post. Vajeni smo, da imamo vsega na pretek, kadarkoli hočemo in kolikor hočemo. Post je čas, ko premisliš o sebi in o stvareh, o tem, kje bi se bilo dobro malo »držati nazaj«. Danes z besedo post ne razumemo več celodnevnega odpovedovanja hrani kot včasih (čeprav tudi to, sploh na dan, ko je strogi post, ni nič narobe), temveč je to delo na sebi, skrb za osebnostno rast. Seveda preko odpovedovanja, vendar je po najinem mnenju še pomembneje, da v postu poleg odpovedi najdemo vsaj eno stvar, v kateri si želimo biti boljši, ali pa vrednoto, ki si jo želimo privzgojiti. Post je tudi čas, ko se imamo priložnost bolj zblížati s Kristusom, iti na kakšne duhovne vaje, zmoliti kakšno molitev/adoracijo več ... Post je čas, ko se večina krščanske mladine spomni, da bi bilo dobro iti k spovedi, vendar jih/nas je veliko, ki

to počnejo/počnemo samo pred večjimi prazniki. Morda bi bil naš postni izziv lahko ravno to: skozi vse leto – potruditi se in iti večkrat k spovedi?!:)

Zala Tolar in Marija Gartner

Post mi pomeni očiščenje vseh nepotrebnih stvari ter povrnitev kreposti in čuječnosti, ki mi dajeta moč za spopadanje z vsakodnevnimi težavami in poglobitev vere. Moj vtis je, da se mladi premalo posvečamo postu, če pa se že, pa se ga pogostokrat lotevamo iz sebičnih razlogov.

Jaka Rožman

Marec-april 2017

37

V SPOMIN

MAJA ZALAR (1926–2013)

DROBNI ČUDEŽI VSAKDANJEGA ŽIVLJENJA

Majo Zalar sem spoznala preko njenih otrok, Jorika in Konstance, ki sta mojih let.

Ko sem hodila v gimnazijo, sem svojim sošolkam večkrat pomagala pri angleščini. Dvomim o tem, da je Maja to vedela, ko je nekega dne k meni poslala dijakinjo srednje farmacevtske šole, ki je želela izboljšati oceno iz angleščine na odlično. Mogoče ji je pa Sveti Duh kaj prišepnil!?

Takrat sem bila v tretjem letniku ekonomske fakultete in po jezikovni gimnaziji imela za seboj še tri leta zahtevne angleščine na fakulteti. Izobraževala sem se tudi v Angliji. Pa sem kljub temu bila plašna, ko je omenjeno dekle potrkalo na moja vrata. Skrbelo me je, ali bom zmogla, ali ji bom lahko dala tisto, kar pričakuje od mene ... Maja je vedela, da bom! In sem res! Ona sama je inštruirala matematiko in naravoslovje, zato je k meni začela pošiljati dijake, ki so potrebovali pomoč pri učenju tujih jezikov.

Po diplomi sem se zaposlila v komerciali in postala mama. Šele pri štiridesetih pa začutila klic, da grem poučevat v šolo. Brez Maje ga morda ne bi! Ko zdaj iz dneva v dan hodim v razred, k pouku, z veseljem molim za svoje dijake in njihove starše, za vodstvo šole, za učitelje, da bi znali na pravi način podajati snov svojega strokovnega področja in hkrati vzgajati.

Še en prikupen spomin me veže na Majo. Njena hči je diplomirala na glasbeni

akademiji. Na zaključni koncert, ki je bil na topel majski večer, smo prišli s šopki cvetja z domačih vrtov. Na koncu smo navdušeno ploskali, čestitali – in se kar nismo mogli raziti. Pa je med nas »padlo« Majino povabilo v njihovo stanovanje v središču Ljubljane. Vsaj petnajst nas je šlo! Doma je Maja ugotovila, da ima v hladilniku le kilogram skute in limono. »Če dodam sladkor, bo to odlična sladica,« se je odločila Maja. Posedeni za veliko jedilno mizo smo tako po molitvi in zahvali jedli limonino skuto iz kristalnih skodelic. Za vse je bilo zadosti. Ni se zgodila galilejska Kana, bil pa je majhen čudež. Predvsem pa je bilo čudežno/čudovito naše druženje, ki je bil edino resnično pomembno.

Nekoč jo je za veliko noč prehitel čas in je drugo potico enostavno položila v pečico in odšla na žegen. »Marija, pomagaj, da se bo dobro speklo,« je blagoslovila potico in odšla v cerkev. Po blagoslovu jedi je še malo poklepetala z ljudmi – ni šlo drugače ... Doma pa se je potica izvrstno spekla. Ta recept uporabljam – z zrnem soli! – tudi sama. Zelo se obnese.

Hvala ti, Maja, za tvoj življenjski pogum in za to, da si odkrila mojo pot počevanja.

Marija Maja Klun

P. S.: Uredništvo vabi bralce, da zapišete svoje spomine na gospo Majo Zalar in nam jih pošljete (revija.mir@gmail.com). To so lahko drobni dogodki ali pa pomembna pričevanja – v vsakem primeru bi bilo škoda, da bi se pozabili. Prav tako prosimo, da nam, če imate, pošljete kakšno njeno fotografijo z vaših skupnih romanj. Za vse že vnaprej najlepša hvala.

*Naj vam bo
moj klic balzam
za dušo in sree,
da boste slavili
Boga Stvarnika,
ki vas ljubi
in kliče za večnost.*

*Kraljica miru,
23. aprila 2016*

RAZMIŠLJANJE

MOČ POSTA

Spodbude s. Emmanuele ob Marijinih sporočilih

Foto vir: <https://www.youtube.com/>

Sporočilo, ki ga pogosto ponavlja Božja Mati v Medžugorju vsa ta leta, je: "Dragi otroci, samo s pomočjo posta in molitve lahko preprečite vojne, ustavite vojne in celo »prekličete« naravne katastrofe – to pomeni cunamije, potrese, poplave, požare ... samo s postom in molitvijo". Jezus sam je v evangeliju rekel: "Ta rod se ne prežene drugače kot z molitvijo in postom".

Veliko ljudi moli, le malo pa se jih posti. Tudi katoliška Cerkev je malo pozabila na post. Odkar se Marija prikazuje v Medžugorju, je uvedla poseben post ob sredah in petkih ob kruhu in vodi. Povedala je tudi, da so vsi petki v letu sveti, to pomeni, da so ti dnevi zato, da proslavljamo darilo nebes – kruh življenja, sveto evharistijo, Jezusa. On sam se spremeni v kruh življenja za nas, za naše večno življenje; lahko ga zaužijemo in postane del nas. Ob sredah se pripravljamo na to, da bomo ob petkih vstopili v skrivnost

evharistije, sprejeli kruh življenja.

Ob tem nam Devica Marija razlaga tudi sadove posta. Prvi sad posta je zmaga nad sovražnikom, zmaga nad tistim, ki nam hoče slabo, ki aktivno dela slabo. Marija nas opozarja, da je satan tako močan kot še nikoli doslej. Hoče uničiti družine, vse, kar je sveto v nas, tudi naravo na planetu, na katerem živimo. Vsi smo na bojnem polju in mi smo tisti, ki moramo prijeti za orožje in se boriti. Marija nam od leta 1981 daje sporočila in prinaša svojim otrokom orožje za zmago. Post je orožje, ki so ga uporabljali že v preteklosti. V Svetem pismu je npr. zapisano, kako so ljudje iz mesta Ninive molili in se postili in mesto ni bilo uničeno ... Torej je post orodje, ki prinaša zmago.

»Ko me v Medžugorju prosijo, da naj molim za sina, ki je zašel v droge, za moža, za ženo ..., vprašam: 'Gospa/gospod, ali tudi vi kaj molite?' Odgovor je: 'Ja, seveda, veliko molim'. Ko nadalje vprašam: 'Ali se

postite, kot prosi Sveta Devica?' pa je odgovor: 'Ne, ampak veliko molim'«. In takrat rečem: **'Dragi moji, post in molitev, molitev in post sta dve stvari, ki spadata skupaj'**.

Post, kot ga predlaga Marija, bo naredil naše molitve veliko močnejše. Ker zahteva veliko žrtev, je dobro moliti za milost posta. Če se postimo in molimo, izprosimo satanov poraz, kajti satana je groza posta. S postom si lahko »prihranimo« veliko slabih dejanj, slabih odločitev, nesreč, ki bi lahko uničevale naše življenje, družine, naše delo, zdravje. Bolezni je mogoče blokirati s postom. »Če se ne postite, boste sicer uživali v hrani, ne boste pa blokirali satana. Tako bo on lahko počel svoje razdejanje. Potreben bo bistveno večji napor, da se bodo stvari zgodile, kot je prav, popravljati boste morali škodo ... Ko sem bila mlada, se nisem mogla postiti zaradi določenih šibkosti mojega organizma in nekaterih bolezni, ki sem jih imela. Če sem se postila, nisem mogla govoriti, nisem imela energije. Rekla sem Devici Mariji: 'Mama ti želiš, da živim sporočila Medžugorja, zato te prosim, da mi daš milost, da bom to zmogla'. In verjemite, prejela sem milost. Ob vseh naporih, ki sem jih takrat imela še veliko, sem bila kljub postenju v odlični formi. To je bilo zame znamenje, da sem prejela milost, da se lahko postim. Prva stvar, ki sem jo pri tem občutila, je bilo veselje.

Veselje, da sem svobodna delati to, kar od mene želi Gospod.«

S postom pomagam tudi dušam v vicah. Maša zanje je največ, kar lahko naredimo, a post ta dar še močno okrepi. V postu se v nas ustvari nekakšen prazen prostor. In kdo bo vstopil? Sveti Duh! Tako smo med postenjem še bolj navdihnjeni s Svetim Duhom kot tisti, ki se ne postijo. **Vsi svetniki so se postili.** »Dajte post v program svojega življenja! Sveta Devica je tudi povedala, da lahko zamenjamo kak dan, npr.: če sredo pride na božič, se ne spodobi, da se na tak dan postimo. V takem primeru se lahko postimo v torek ali kak drug dan«.

Če se iz zdravstvenih razlogov ali starosti ne moremo postiti, se pa lahko čemu odpovemo, npr. televiziji, računalniku, alkoholu, cigaretam, telefonu ali kakšni drugi stvari, na katero smo navezani. »Začnite z malimi koraki, morda najprej eno sredo in en petek v mesecu in videli boste sadove: prej neka stvar ni in ni šla, sedaj pa bo šla ... Post in molitev lahko ustavita vojno, vojno, ki se začne v našem srcu, ustavi vojno v naši družini, konflikte na našem delovnem mestu, v naši sosesčini, z našimi bližnjimi«.

Prevod in priredba: Marta Ciraj
Vir: La puissance du jeûne en 10 min
avec soeur Emmanuel de Medjugorje

PRIČEVANJE

KAKO BOG OBRNE ...

Kot prevajalka in deloma vodička za nemške romarje v Medžugorju sem doživela različne zgodbe, ki so se me vsaka po svoje dotaknile.

Spomnim se telesnega ozdravljenja nekega fanta. Bil je bolnik z aidsom, v zadnjem stadiju bolezni. Ker zanj ni bilo nobenega upanja več, so ga na njegovo željo odpustili iz bolnišnice, da bi v miru umrl doma. Imel pa je zelo veliko željo – iti na Mladifest v Medžugorje. Tistega leta je bil Mladifest šele drugič. Mladenič je bil tako zelo bolan, da sam ni mogel voziti avta. Zato so na prošnjo njegove matere prevoz organizirali člani malteškega viteškega reda. Zdravniki so trdili, da tega ne bo preživel. Danes pa je živ, poročen in ima tri otroke. Nihče mu ne more dokazati, da je kadarkoli imel aids. V

njegovem telesu ni niti antiteles.

Kaj se je zgodilo? Prišel je na četrtek pred molitvijo rožnega venca, spoznala sem ga s pokojnim p. Slavkom, nato je šel k sveti maši in češčenju. Ko je bilo češčenje, je obleko (pižamo) strgal s sebe, stopil do oltarja in na glas rekel: »Verujem, da si živ, da me ljubiš, izročam se v tvoje roke.« Obrnil se je in rekel svoji mami: »Ozdravljen sem.« Mislili so, da je nor, nihče mu ni verjel. In vendar je bilo res!

Imela sem tudi čisto drugačno izkušnjo, ko sta mama in babica v Medžugorje pripeljali 17-letnega sina oz. vnuka. Stal je pred cerkvijo in na ves glas vpil: »Če je to Jezus, ga jaz nočem. Ne potrebujem ga!« Bila sem šokirana, hotela sem ga umiriti. Povlekla sem ga na stran in ga

prosila, naj mi razloži, kaj se dogaja. Iz njegovega razburjenega govorjenja sem razumela, da sta ga mama in babica na silo odvedli iz diska in pripeljali v Medžugorje. Doživel je šok, ker je bilo preveč molitve, ker je moral k sveti maši ... Tako je bilo prvi dan, naslednjega dne pa ni bilo nič drugače ... Ni zmogel več. Najbolj ga je jezila beseda »moraš«. Tedaj sem storila nekaj, zaradi česar sem šla pozneje k spovedi. To je bil eden redkih trenutkov, ko sem izkoristila položaj, ki sem ga imela. Njegovi mami sem rekla: »Jaz sem tu vodička, kar meni ga dajte. Skrbela bom zanj.« Prijela sem ga za roko in odpeljala na kavo. Malo sem se z njim hecala in ga odpeljala na bazen. Rekla sem mu: »Tukaj so moji sorodniki, nekateri celo govorijo nemško ... Bodi ves dan z njimi, kopaj se. Zvečer te bom pobrala in mami boš rekel, da si bil ves dan z menoj.« To sem storila instiktivno, tudi malo nepremišljeno, in zaradi tega pozneje njegovi mami nisem mogla pogledati v oči. Kljub temu se je tistega dne nekaj zgodilo, za kar se moram zahvaliti edino Svetemu Duhu. Eden od mojih daljnih sorodnikov, ki je bil rojen v Nemčiji, je bil tisti dan tudi na bazenu. S tem fantom sta se dogovorila, da bodo večer prebili skupaj še z drugimi. Rekel mu je: »Zvečer se lepo obleci. Najprej gremo na češčenje, potem pa v

diskotekoteko.« Tujec je obnemel in se spraševal, kako je možno, da grejo v cerkev in na češčenje, potem pa v diskoteko. Tega nikakor ni mogel razumeti.

Od tistega dne se nisva več videla. Pet let zatem sem ga slučajno srečala v Medžugorju, pa sva se samo pozdravila, govorila nisva nič.

Minilo je približno 15 ali 16 let. Stala sem pred skupino romarjev iz tujine in jim med drugim rekla: »Zelo bi bilo lepo, da se zahvalite osebi, ki vas je povabila v Medžugorje. Marija vabi v Medžugorje, včasih povabi tudi preko ljudi, pa bi bilo lepo, da zmolite eno zdravamarijo za osebo, ki je vas povabila v Medžugorje.« Tedaj se je izmed njih dvignil duhovnik, pokazal s prstom name in rekel: »Ona je kriva.« Presenečena sem ga pogledala in rekla: »Jaz? Kakšno zvezo pa imam jaz z vami?« Ničesar nisem razumela. On pa je rekel: »Ali me ne prepoznaš?« Tedaj je pred svojimi romarji povedal, kako je toliko let nazaj vpil pred cerkvijo in o vsem, kar je še sledilo tisti dan ...

Nisem mogla verjeti, da je postal duhovnik. Pomislila sem: »Bog, kako si velik!« Nikoli si nisem mislila, da bo Bog nekaj, kar sem razumela kot osebni polom (ker njegovi mami takrat nisem mogla pred oči), tako zelo obrnil v dobro.

Viki Dodig

KLIC V SILI IZ VZHODNE AFRIKE

V Keniji in v Južnem Sudanu so milijoni ljudi izpostavljeni strašni lakoti. Združenje Marijini obroki prosi za pomoč, da bi lahko dosegli brezupno lačne otroke v teh deželah. Otroci v vzhodni Afriki so v veliki stiski. Suša in državljanska vojna sta ustvarili humanitarno katastrofo, ki zajema več držav, med njimi tudi dve, v katerih nudimo Marijine obroke – Južni Sudan in Kenijo.

V Južnem Sudanu divja strašna vojna. Družine so bile prisiljene zapustiti svoje domove, šole so uničene in lakota je bila v nekaterih predelih države celo uradno razglašena. Na severu Kenije, v predelu Turkana, v suhi puščavski deželi, kjer so rečne struge popolnoma izsušene in kjer posevki in živina zelo težko preživijo, je življenje nenehna borba za preživetje.

Ključna dejstva:

- Več kot 20 milijonov ljudi v vzhodni Afriki je na robu preživetja in OZN so izjavili, da se svet sooča z največjo humanitarno katastrofo po letu 1945.
- V Južnem Sudanu 7,5 milijona ljudi potrebuje takojšnjo humanitarno pomoč, več kot 2 milijona ljudi so prisilno izselili.
- Več kot polovica vseh otrok v Južnem Sudanu se ne šola – to je najvišji odstotek od vseh vojnih območij na svetu.

- V predelu Turkana že tretje leto zapored vladata suša in lakota. Živina umira, uničeni so pridelki in širijo se bolezni.

- Akutna stopnja podhranjenosti v predelu Turkana je več kot podvojila prag nujne pomoči. Z napovedjo naslednjega sušnega obdobja se bo situacija samo še drastično poslabšala.

- Marijini obroki delujejo v Južnem Sudanu od leta 2008, v Keniji pa od 2005. Z dnevnim obrokom hrane skušajo privabiti obubožane otroke v šole.

V tem kriznem obdobju hrana, ki jo Marijini obroki nudijo, ni le močna spodbuda, ki otroke pritegne v šolo, ampak je nujno potrebna za ranljive otroke, ki brezupno potrebujejo hrano.

Prevod: Andreja Pezdevšek

Vir: <https://www.marysmeals.org.uk/get-involved/campaigns/east-africa-emergency-appeal>

Do 20. marca letos smo donirali 6700 €.

Možnost prispevanja darov: DPM-MIR SLOVENIJA, Černetova 20, 1000 Ljubljana, Swift LJBASI2X
IBAN SI56020130261483786
SKLIC: 00 1983-2002
NAMEN: Marijini obroki
KODA NAMENA: CHAR

ROMANJA

Od 21. do 23. aprila 2017. Odhod iz Ljubljane 21. aprila ob 18.00, povratek 23. aprila zvečer. Duhovno vodstvo. Prijave in informacije: Petra 030/308-686.

Od 27. do 30. aprila 2017. Odhod iz Ljubljane ob 6.00. Povratek 30. aprila zvečer. Prijave: Marinka 01/839-46-15 ali Anica 01/537-38-44.

Od 28. aprila do 1. maja 2017. Avtobus bo odpeljal iz Železnikov ob 3.30 zjutraj do Jesenic, nato pa bo romarje pobiral v krajih, od koder bodo prijave (od Kranja proti Vinici, kjer bo zajtrk). Z nami bo duhovnik z Jesenic, gospod Matevž Mehle. Najdete nas tudi na FB (Odmev iz Medžugorja). Prijave in informacije: Jurij 041/515-070.

Od 28. aprila do 2. maja 2017. Odhod iz Ljubljane 28. aprila ob 19.30, vožnja preko Žalca (20.30), Celja (21.00), Šmarja pri Jelšah (21.30), Rogaške Slatine (22.00), Rogatca (22.15) in preko Đurmanca do Zagreba ter nato po avtocesti do Medžugorja. Odhod iz Medžugorja 2. maja dopoldne. Povratek v Slovenijo 2. maja v poznih večernih urah. Dodatne informacije in okvirni program dobite ob prijavi. Prijave: Andreja Pezdevšek 041/274-021 (po 18.00), e-naslov: apezdevsek@gmail.com

Od 12. do 14. maja 2017. Odhod iz Kranja ob 19.00, preko Ljubljane ob 19.20, Novega mesta ob 20.30 in Metlike ob 21.00. Povratek 14. maja zjutraj. Prijave: Emilija 051/670-759 ali Zdenka 07/334-61-25.

Od 12 do 14. maja 2017, za praznik fatimske Matere Božje. Odhod iz Ljubljane 12. maja ob 19.30, vožnja preko Žalca (20.30), Celja (21.00), Šmarja pri Jelšah (21.30), Rogaške Slatine (22.00), Rogatca (22.15) in preko Đurmanca do Zagreba ter nato po avtocesti do Medžugorja. Odhod iz Medžugorja 14. maja po sv. maši, povratek v Slovenijo v poznih večernih urah. Dodatne informacije in okvirni program dobite ob prijavi. Prijave: Andreja Pezdevšek 041/274-021 (po 18.00), e-naslov: apezdevsek@gmail.com

Od 12. do 14. maja 2017, ob stoti obletnici fatimskih prikazovanj. Odhod iz Ljubljane 12. maja ob 18.00, povratek 14. maja zvečer. Duhovno vodstvo. Prijave in informacije: Petra 030/308-686.

Od 18. do 21. maja 2017. Odhod iz Železnikov, Škofje Loke, Kranja, Tržiča, Domžale, Ljubljane – vse do Vinice. Duhovni vodja g. župnik Vinko Podbevšek iz Kranja. Z nami bo tudi Peter Dolinar, ki nas bo vodil na križevem potu na Križevac in med molitvami na Crnico. Dodatne informacije in prijave: Janez Ahačič 031/390-490, e-naslov: j.ahacic@siol.net

Od 1. do 4. junija 2017, za binkošti. Odhod iz Ljubljane 1. junija ob 19.30, vožnja

preko Žalca (20.30), Celja (21.00), Šmarja pri Jelšah (21.30), Rogaške Slatine (22.00), Rogatca (22.15) in preko Đurmanca do Zagreba ter nato po avtocesti do Medžugorja. Odhod iz Medžugorja 4. junija dopoldne. Povratak v Slovenijo 4. junija v poznih večernih urah. Dodatne informacije in okvirni program dobite ob prijavi. Prijave: Andreja Pezdevšek 041/274-021 (po 18.00), e-naslov: apezdevsek@gmail.com

Od 23. do 25./26. junija 2017, za obletnico prikazovanj. Odhod iz Ljubljane 23. junija ob 3.00, vožnja preko Žalca (4.00), Celja (4.30), Šmarja pri Jelšah (5.00), Rogaške Slatine (5.30), Rogatca (5.45) in preko Đurmanca do Zagreba ter nato po avtocesti do Medžugorja. 24. Junija zjutraj vožnja do Humca, od koder bo pohod miru do Medžugorja (za tiste, ki to zmorejo). Odhod iz Medžugorja 25. junija po večernem molitvenem programu. Povratak v Slovenijo 26. junija v jutranjih urah. Dodatne informacije in okvirni program dobite ob prijavi. Prijave: Andreja Pezdevšek 041/274-021 (po 18.00), e-naslov: apezdevsek@gmail.com

Od 23. do 26. junija 2017, za obletnico Marijinih prikazovanj. Odhod iz Ljubljane ob 6.00. Povratak 26. junija zvečer. Prijave: Marinka 01/839-46-15 ali Anica 01/537-38-44.

Od 24. do 27. junija 2017, za obletnico Marijinih prikazovanj. Odhod iz Ljubljane 24. junija ob 18.00, povratak 27. junija zvečer. Duhovno vodstvo. Prijave in informacije: Petra 030/308-686.

Od 23. do 25. junija 2017, za obletnico Marijinih prikazovanj. Odhod iz Železnikov, Škofje Loke, Kranja, Ljubljane – vse do Vinice. Duhovno vodstvo. Informacije in prijave: Janez Ahačič 031/390-490, e-naslov: j.ahacic@siol.net

Od 24. do 26. junija 2017, za obletnico Marijinih prikazovanj. Odhod iz Kranja ob 19.00, preko Ljubljane ob 19.20, Novega mesta ob 20.30 in Metlike ob 21.00. Povratak 26. junija zjutraj. Prijave: Emilija 051/670-759 ali Zdenka 07/334-61-25.

Od 31. julija do 6. avgusta 2017, za Mladifest. Odhod iz Ljubljane v ponedeljek, 31. julija, ob 6.00, vrnitev 6. avgusta zvečer. Prijave: Marinka 01/839-46-15 in Anica 01/537-38-44.

Od 31. julija do 6. avgusta 2017, za Mladifest. Odhod iz Ljubljane v ponedeljek, 31. julija, ob 18.00, vrnitev 6. avgusta zvečer. Duhovno vodstvo. Prijave in informacije: Petra 030/308-686.

V skladu z dekretom papeža Urbana VIII. in uredbo II. vatikanskega koncila izdajatelj izjavlja, da nima namena prehitovati sodb Cerkev o naravi dogajanj in sporočil, o katerih pišemo v naši reviji. Ta sodba pripada le zanesljivi avtoriteti Cerkev, katero vsi avtorji popolnoma upoštevamo. Besede, kot so »prikazanje, čudež, sporočilo« in podobne, so tukaj del človeškega pričevanja posameznikov.

VABILA IN OBVESTILA

Od 24. do 27. maja 2017 bo v **Medžugorju 5. mednarodni seminar za življenje**. Namenjen je zdravnikom, medicinskemu osebju, zaščitnikom življenja. Vključuje molitve za tiste, ki so izgubili otroka, ki so prizadeti zaradi sponatanega splava, zaradi greha opravljenega splava, za zakonce, ki si želijo otroke, za aktiviste pro-life, za žrtve družinskega nasilja, starše samohranilce, nosečnice. Natančnejše informacije so na spletni strani: <http://www.medjugorje.hr/files/file/drhrv17.htm> ali pri Petri, 030/308-686. Letošnji **Mladifest**, mednarodno molitveno srečanje mladih v Medžugorju, bo od **1. do 6. avgusta**. Vsi mladi in mladi po srcu prisrčno vabljeni, da že sedaj načrtujete svoje počitnice tako, da bo čas tudi za to bogato srečanje.

ROMARSKI SHODI NA ZASAVSKI GORI

Vsako prvo nedeljo v mesecu je romarski shod na Zasavski Sveti gori. Ob 14.00 je molitev rožnega venca in litanij, ob 15.00 pa sveta maša.

Naslednji shodi bodo: **7. maja 2017**, na 4. velikonočno nedeljo (nedelja Dobrega pastirja), ter **4. junija 2017**, na binkoši.

Vsi Marijini častilci in vsi romarji, prav lepo vabljeni k Mariji na Zasavsko Sveto goro.

MIR – Odmev Medžugorja

Naslov uredništva: Černetova 20, 1000 Ljubljana, e-pošta: revija.mir@gmail.com

Izdajatelj in založnik: Društvo Mir Slovenija, Černetova 20, Ljubljana

Uredništvo: Primož Krečič (odgovorni urednik), Mirjam Sterle (glavna urednica), Herman Kocjančič, Petra Černivec, Klavdija Jurišič, Marta Ciraj, Frane Pavlovčič, Marinka Turina, Tanja Tršan Vodopivec, Janez Ahačič. **Jezikovni pregled:** Mirjam Sterle. **Oblikovanje:** Herman Kocjančič, Mirko Budimir. **Tisk:** Salve d. o. o., Rakovniška 6, 1000 Ljubljana.

Uredništvo si pridržuje pravico do krajšanja člankov in do izbora najprimernejših člankov za posamezno številko revije.

Dar za posamezno številko/posamezni izvod: 2 €. Dar za celoletno naročnino po pošti je 15 € za Slovenijo; za države EU je 20 €; za ostali svet pa 25 €. TRR za dar iz Slovenije: SI 56 0201 3025 9455 807 s pripisom DAR ZA MIR; za dar povsod iz tujine: IBAN SI 56 0201 3025 9455 807, BIC/SWIFT: LJBAS12X.

Za naročanje ali objavljanje revije kličite od 16. do 21. ure: Frane, 040/306-692, Petra 030/308-686 ali pišite na e-naslov: revija.mir@gmail.com

Stare številke revije si lahko ogledate na spletnem naslovu www.medjugorje.si

Dar za revijo 2€

25. aprila 2003. "Dragi otroci! Tudi danes vas vabim, da se odprete molitvi. V preteklem postnem času ste spoznali, kako ste majhni in kako je majhna vaša vera. Otročiči, odločite se tudi danes za Boga, da On v vas in po vas spremeni srca ljudi, pa tudi vaša srca. Bodite radostni nositelji Vstalega Jezusa v tem nemirnem svetu, ki hrepeni po Bogu in po vsem tistem, kar je od Boga. Jaz sem z vami, otročiči, in ljubim vas s posebno ljubeznijo. Hvala vam, ker ste se odzvali mojemu klicu."

CRNICA - HRIB PRIKAZOVANJ